

betales med de af Finantsministeren foreslaaede høiere Sætter. Han maatte altfaa stemme for det af Udvalgets Majoritet stillede Forslag til § 3, men det kan han ikke gjøre, fordi Udvalgets Fleerheds Forslag har en anden Datum end hans, og det er et Spørgsmaal, naar hans Forslag blev antaget, om Udvalgets Forslag til § 3 i det Hele kunde komme til Afstemning; men han kunde heller ikke stemme for det oprindelige Forslag i § 3, thi det gaaer netop ud paa en Forhøjelse af Consumtionsafgiften i Kjøbenhavn, saalænge den bestaaer. Imidlertid vilde man vel komme ud over disse formelle Vanfærligheder. Men Hovedsagen er, at jeg ikke troer, at han ved sit Forslag opnaaer hvad han tilsigter. Hovedgrunden, der fra hans Side er anført for dette, er, om jeg har fattet det rigtigt, den, at vi, for at være ganske sikke paa at faae Consumtionen i Kjøbenhavn snart ophævet, og for at gjøre os det umuligt, at vi ikke, paa Grund af Omstændighederne, skulde komme fra den heromtagne Beslutning, ikke skulde bestemme en Vægrighed for Consumtionen, som gaaer ud over det næste Things Sammentræden, fordi han mener, at dette jo kunde forandre sin Anskuelse herom. (Tscherning: Ja!) Men jeg troer ikke engang, at det vil kunne forebygges ved det Middel, som det ærede Medlem foreslaaer. Dersom Thinget virkelig skulde ville forandre sin Beslutning, og dersom Omstændighederne skulde være saaledes, at Finantsministeren kunde formode, at Thinget havde forandret sin Anskuelse herom, kunde Regjeringen jo sammenkalde Thinget 1 eller 2 Maaneder før 1ste October. Finantsministeren vilde da sige til Thinget: Forholdene have forandret sig saaledes, at det er en Umulighed at ophæve Consumtionen i Kjøbenhavn, ville I ikke komme tilbage fra denne Beslutning? Naar altfaa Finantsministeren skulde kunne vente at finde et saadant Medhold i den næste Session, at den Termin, som Udvalgets Fleertal har foreslaaet til Consumtionens Ophævelse, ved en senere Beslutning kunde antages at blive annulleret, saa indseer jeg ikke, hvorfor Ministeriet ikke skulde kunne regne paa det samme Medhold 3 a 4 Uger isorveien hos det samme Thing, og den Fare, som han vilde forebygge,

existerer da ligesuldt. Men Faren for, at Rigsdagen og Kongen ville omstøde, hvad de fort isorveien have givet Lovskraft, befrygter jeg heller ikke, og jeg kan derfor ikke indrømme hans Betragtning nogen synderlig Vægt. For mig stiller Sagen sig derimod saaledes. Den ærede Finantsminister har fremlagt Budgettet for Finantsaaret fra 1ste April 1851 til 31te Marts 1852; i dette Budget har han gjort Regning paa en vis Indtægt af Kjøbenhavn igjennem Consumtionen. Jeg behøver ikke at sige, at jeg beklager, at den ærede Finantsminister ikke har troet at kunne ophæve Consumtionen i Kjøbenhavn paa samme Tid som for det øvrige Land, og at jeg troer, at heri ligger en Uretfærdighed mod Hovedstaden og dets Dpland. Men det er nu ikke sæet, og Finantsministeren har regnet paa den calculerede Indtægt af Kjøbenhavns Consumtion indtil 31te Marts 1852. Heri gjøre vi nu allerede et Skaar, ved at modsætte os Consumtionsafgiftens Forhøjelse, thi dette vilde være for ubilligt mod Kjøbenhavn; men vi have desuden givet vort Samtykke til adskillige Forandringer i anslaaede Indtægtsbeløb, hvorved Mindre vil indkomme i Statskassen, end efter det forelagte Finantslovsforslag. Jeg kan altfaa ikke indse rettere, end at, naar den ærede Finantsminister ikke alene ikke vilde faae forhøiede Consumtionsafgifter i Kjøbenhavn, men selv skulde miste de nærværende Consumtionsafgifter i den halve Deel af Finantsaaret, saa vilde han ikke have let ved at komme ud af det med den Finantslov, som er fremlagt, og, for at der ikke skulde fremkomme en uønskelig Underbalance mellem Udgift og Indtægt, maatte der anvises Midler, inden vi gaae fra hinanden, for at bøde paa det Afsvaun, som vil være en Følge af Medsættelsen og Ophævelsen af Afgifter, fra hvis Bestaaen han i Finantsforslaget er gaaet ud, og som ikke med Rimelighed kan antages at ville blive dækket ved Indkomstkattens Provenue i det første Aar. Dette troer jeg vanskeligt lader sig tilveiebyringe under Statens nærværende Forhold, til hvilke man heller ikke bør undlade at tage Hensyn, og jeg skulde derfor være tilbøjelig til at tilraade, at ligesom man ikke bør opoffre, om jeg saa maa sige, den Kjøbenhavn-